

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Trettio tredje kapitlet – som är det sista. Något tar slut och något annat kanske börjar.

I slutet av augusti kom syrran och hennes lilla familj till Sverige. Jag gick och var nervös och orolig i flera veckor innan för att jag skulle träffa dem. Jag var inte säker på hur det skulle bli. Men mest såg jag väldigt mycket fram emot att få träffa min lilla systerdotter. Jag gick och köpte en tröja med Nasse som jag hoppades skulle passa och några pekböcker. Sedan städade jag hela lägenheten på ett sätt som jag inte gjort sedan jag flyttat in. Jag gav mig till och med på att putsa fönstren vilket kunde vara på tiden efter så många år. Tydligt skulle de inte tillbringa särskilt många dagar i Skåne och Malmö för hennes man, Jimmy, ville norrut och uppleva riktig svensk natur med skogar och berg och älvar och hela den skiten. Det var dåligt med vildmark på Söderslätt. Dessutom var det många som ryckte och drog i dem och som ville träffa dem nu när de väl var i landet. Jag hoppades ändå att blod skulle vara tjockare än vatten och att de hade tid även för lillebror bland alla gamla kompisar. Eftersom jag inte hade bil var det inte någon idé att möta dem på Kastrup, men innan de reste ringde syrran och lovade att de skulle komma upp till mig det första de gjorde. De skulle bara hyra en bil. Trekvart efter att planet skulle ha landat sprang jag ner på gatan för att spana efter en bil som jag inte visste hur den såg ut. Antagligen hade de knappt hunnit få ut sina väskor än men jag var så ivrig. Till slut blev jag så otålig att jag började springa runt kvarteret för att kolla så att de inte stod utanför fel hus. När jag kom tillbaka efter en av dessa rundor såg jag dem stå utanför min port och försöka ringa upp till lägenheten. Men jag var ju inte där. Jag sprang omkring som en nypippad höna i stället för att bara vänta på att de skulle komma. Syrran såg irriterad ut, men det kunde också vara trötthet. Jag fick i alla fall en kram och sedan räckte Jimmy över en trött men oerhört söt liten flicka som tydligen var släkt med mig. Jag vågade knappt ta emot henne men han bara placerade henne i min famn. Så lätt hon var och så liten. – Hej min lilla tös, var allt jag kunde få fram.

Hon tittade bara på mig och rev mig lite i ansiktet med sina små naglar. Det var helt underbart.

Jag skämdes för min sunkiga lägenhet men Jimmy påstod att han tyckte att den såg trevlig ut. Han försökte säkert bara vara vänlig och det var ju inte så illa tänkt. De ville inte ha något utan bestämde sig för att köra till hotellet och checka in och sedan vila sig lite efter resan. Det bestämdes att vi skulle ses på en restaurang på Gamla Väster klockan halv sju samma kväll för att kaka tillsammans med ett gäng av syrrans gamla kompisar. De hade bokats plats till mig

med. Jag gruvade mig lite för jag trodde att det skulle vara för dyrt för min fortfarande ganska magra plånbok. Det var ett trevligt ställe i alla fall. Jag blev lite förvånad över vilka tjejer det var som syrran fortfarande hade kontakt med. Det visade sig att jag inte hade vetat ett skit om hennes umgänge de sista åren hon bodde i Sverige. De sista tio åren alltså. När jag tänkte efter så visste jag nästan ingenting alls om min storasyster. Jag visste knappt vad hon hade pluggat på universitetet. Jag hade bara en svag aning om vad det var hon jobbade med. Jimmy var den förste av hennes pojkvänner som jag någonsin träffat och en av de få som jag över huvud taget hade hört talas om. Å andra sidan visste väl syrran inte så mycket mer om mig. Men vad fanns det att veta? Vi satt bredvid varandra på restaurangen och då och då strök hon mig över kinden eller kramade min arm. Det kändes fint men lite ovant. Tydligt hade hon blivit mycket mer slätkär sedan hon fick barn. Eller också hade hon alltid tyckt om sin lillebror men haft svårt att visa det. Kanske hade jag bara inte varit mottaglig. Det kändes hur som helst jävligt fint.

Maten var bra även om den var i dyraste laget. Ingen varmrätt gick på under hundrafemtio spänn och jag kunde bara inte betala så mycket. Så jag beställde in en soppa i stället och en öl. På så sätt skulle jag inte behöva betala mycket mer än en hundring. De flesta andra åt stora kött- eller fiskrätter och en del tog dessutom in en förrätt och alla drack flera öl eller glas vin.

– Di rige di kan, tänkte jag.

Men min soppa var väldigt god och mättade faktiskt en del. När alla hade ätit upp och sista glaset var tömt var det dags att betala. Notan hamnade framför en av de andra killarna i sällskapet.

– Vi tar väl och delar notan jämt över så slipper vi sitta och räkna ut vad var och en har ätit för, sa han.

Alla tyckte att det var en bra idé. Utom jag. Jag fattade först inte vad han menade. Jag skulle väl bara betala för vad jag stoppat i mig. Nej, så fungerade det tydligen inte i det här sällskapet. Så i stället för att betala hundratjugo spänn inklusive dricks fick jag pynta upp tvåhundra-trettio spänn bara för att jag skulle subventionera deras jävla lyxmiddagar som de dessutom inte ens hade orkat äta upp. Här hade jag suttit och snålat och bara sörplat i mig en fattig jävla löksoppa för att försöka spara lite pengar som behövdes till hyra och mat övriga trettio dagar i månaden och så skulle jag hjälpa till och betala de här villaägarnas helgfylla. Jag blev så jävla förbannad men ingen tyckte att det var något konstigt med det hela. Inte syrran heller och jag ville inte skämma ut mig genom att protestera. Jag ville inte att syrran skulle tycka att jag var en osofistikerad snåljåp som man inte kunde ta med sig på finare ställen. Så här gick det tydligen till i den stora världen. Som tröst satt jag med min lilla

systerdotter i knäet och luktade på hennes hår. Hon var mjuk och snäll och tyst. Jag hade hennes speciella doft kvar i näsan när jag låg i sängen på kvällen men i minnet vevades om och om igen orden: ”Vi tar väl och delar notan jämt över.” Jag retade mig så in i helvete, men det var inget att göra. Det var pengar i sjön. Det var priset jag fick betala för att slippa skämmas inför syrran och hennes man och hennes polare. I stället skämdes jag inför mig själv och inför tanken på vad Rudolf skulle ha sagt om mitt fega beteende. Jag bestämde mig för att ringa Rudolf någon av de närmaste dagarna och fråga om vi skulle fika.

Tiden gick. Det går ju av sig själv. Syrran åkte hem till USA. Jag fortsatte att jobba i skivaffären. Jag ringde aldrig Rudolf men tänkte på honom ganska ofta. Nästan varje gång fick jag dåligt samvete. Jag borde höra av mig. Jag ville höra av mig. Ville han att jag skulle höra av mig? Varför ringde i så fall inte han till mig? Jag bodde kvar i min sunkiga lägenhet, städade för sällan, bäddade rent för sällan, rakade mig för sällan, duschade för sällan, umgicks för sällan. Drack för mycket te, låg för mycket i sängen och glodde, runkade för mycket. Men mindre än tidigare åtminstone. Jag hade nästan helt och hållet slutat med att smygtitta på grannarna. Fortfarande tänkte jag ganska ofta på Hanna men lyckades aldrig stöta ihop med henne. Någon gång ibland gick jag och Erik ut och tog en öl men det blev alltmer sällan. Han hade också fått jobb och jag fick för mig att han umgicks ganska mycket med sina arbetskamrater. Det var ju lättare att bestämma att man skulle träffas om man jobbade tillsammans hela dagarna. Enligt den logiken borde jag umgås mycket med Nilsson men han hade flyttat ihop med en tjej och de två levde någon slags eremitliv i tvåsamhet. Det var inte så roligt att vara tredje hjulet under vagnen och sitta hemma hos dem med ostbågesmulor på tröjan och kolla på senaste dokusåpan. Jag tror inte heller att de saknade min närvaro särskilt mycket.

Trots att det inte var high life direkt så trivdes jag bättre med mig själv. Jag hade inte lika många mardrömmar och inte lika mycket ångest. Vissa dagar var sämre än andra men de dåliga dagarna kom och gick och sedan blev det bättre igen. Det var inte lika skrämmande eller jobbigt längre. Kanske var det tack vare Rudolf, kanske hade jag bara vant mig.

Det verkade inte bli någon bok om Peps men det gjorde kanske inte så mycket. Kanske någon gång i framtiden. Man kunde aldrig veta. Antagligen hade jag mer eller mindre förlikat mig med tanken på att det var så här mitt liv skulle bli. Jag skulle leva ensam och fick försöka vara nöjd med det. Det var inte säkert att äktenskap och barn och hela den skiten var det bästa för alla här i världen. Och vem visste? En dag kanske blixten verkligen skulle slå ner, även om Rudolf hade försökt att få mig att inte lita för mycket på det. Ändå gick jag och hoppades på

att jag en dag skulle stöta ihop med min tvillingsjäl och att vi då i samma ögonblick båda skulle veta att här stod vi framför vårt livs stora kärlek. Det skulle inte behövas något annat än detta, att vi såg varandra i ögonen, för att vi skulle veta vad vi ville. Sedan skulle allt gå av sig själv. Inget tvivel, inget velande hit och dit. Allt skulle bara vara enkelt och självklart. Fast innerst inne fattade jag att det inte skulle bli på det sättet. Det där med en enda tvillingsjäl måste vara rena smörjan. Romantiskt dravel. Sånt som Rudolf skrev i sina böcker. Om han nu verkligen skrev några böcker. Tänk om man aldrig ens träffade den personen. Så kunde det ju inte vara. Alla som blev kära och gifte sig och fick barn, hade de verkligen träffat sin tvillingsjäl? Skilsmässostatistiken tydde ju inte direkt på det. Rudolfs teori var att de flesta förhållanden inleddes på fyllan och sedan försökte folk stå ut med varandra så länge de kunde. Det lät ju inte särskilt uppmuntrande heller. Men jag kunde liksom inte förlika mig med tanken på att kärleken skulle vara något man kunde bestämma sig för. Jag ville att den skulle drabba mig. Som en oemotståndlig kraft. Som ett jävla slaganfall. Inte komma smygande som en tjuv om natten. Det var väl därför som jag alltjämt var ensam.

Det var en vanlig söndagsmorgon. Jag gick upp för sent för att få poäng och satt och svor över vad som stod i tidningen. Mest för att ha något att göra började jag läsa bröllopsannonserna. Jag hittade inte någon jag kände men såg en hel del snygga tjejer. De hade hittat sin drömprins. Det var åtminstone vad de trodde. Alla såg lyckliga ut. Det var kanske inte så konstigt. Jag funderade över hur jag skulle ha reagerat om det hade varit jag som stod där. Antagligen skulle jag ha varit så rädd att jag inte vågade vara lycklig och om jag kände mig själv rätt skulle tanken på att detta borde vara den lyckligaste dagen i mitt liv få mig att slå känslomässigt bakut. Jag skulle antagligen bara gå och sura hela kvällen och förstöra upplevelsen för min nyblivna fru och alla andra. När jag var klar med att sitta och vara avundsjuk och missunnsam gick jag över till att studera dödsannonserna. Där fanns inget att avundas. En stor annons mitt på sidan drog mina ögon till sig. Jag förstod inte riktigt vad jag läste fast jag såg det hur tydligt som helst. Rudolf Österlid. Död. Av texten var det uppenbart att Rudolf hade tagit livet av sig. Han hade ”längtat hem”. Jag började snyfta hysteriskt.

– Men Rudolf, men Rudolf, viskade jag om och om igen.

Jag kunde inte fatta det. Varför? Hur kunde detta ha hänt? Jag hade inte känt något liknande sedan morsan dog. Hela dagen låg jag ihopkrupen i soffan och blundade. Då och då började jag gråta som ett litet barn. Jag kunde inte ta det till mig. Var han verkligen borta? Varför hade jag aldrig ringt? Varför hade jag inte postat det där brevet? Skulle det ha spelat någon roll? Kanske hade han velat stanna kvar om en sån som jag visade hur mycket han betydde för

mig. Men jag hade svikit honom. Nu var det för sent. Nu hade han visat att han i alla fall inte var för feg för att ta livet av sig.

Sedan blev jag förbannad. Vad var det för slags mod? Var allt det där med att livet var enkelt att leva bara en massa skitsnack? Om det nu var så jävla lätt, varför skulle någon ta livet av sig? I synnerhet han. Men vreden varade inte länge. Sorgen tog överhanden. Jag behövde prata med någon men visste inte vem. Fanns det någon som skulle förstå? Jag låg kvar i soffan tills det blev mörkt. När jag reste mig var jag så hungrig att jag kände mig alldeles vimmelkantig. Jag hittade ett par ägg i kylan som jag hoppades fortfarande var någorlunda färska. Åtminstone luktade de inte surt när jag knäckte dem. Jag svepte ihop en omelett och slog den över en hackad lök som jag fräste på stekjärnet. Under tiden rostade jag två skivor bröd och bryggde en kopp te. Slog omeletten över brödet, hackade en tomat och smulade över lite basilika. Det var inte så dumt. När jag hade ätit gick jag in på toaletten och tvättade mig i mitt söndergråtna ansikte. Såg mig länge i spegeln. Pormaskarna var färre sedan jag börjat använda tvål i ansiktet lite oftare. Det gråa hårstrået var kvar och hade fått sällskap av ytterligare några, men det verkade inte som om jag hade tappat mer hår det senaste året. När jag log såg jag inte så jävlig ut när allt kom omkring, även om det var svårt att le en dag som denna. Jag lyckades få till ett sorgset leende för att försöka trösta mig själv lite grann. Jag stod länge och såg mig själv i ögonen, som fortfarande hade en liten gnista kvar i sig, och log mitt sorgsna leende.

– Jag är den jag är, sa jag till mig själv.

Det var möjligt att jag var en dumskalle. Men det spelade ingen roll.

– Jag är den jag är! Jag är den jag är!

Sedan gick jag in i sovrummet och lyfte telefonluren. Jag kunde Hannas telefonnummer utantill.